

INKIJK-EXEMPLAAR

Marieke Waterlander

HET KIEV COMPLOT

COLOFON

Titel: *Het Kiev Complot*

Auteur: Marieke Waterlander, mariekewaterlander.nl

Uitgever: Ambilicious,

Waddinxveen – Kalmthout

ambilicious.nl

Omslagontwerp: Ton de Koning, Probeeld

Vormgeving binnenwerk: Inanna van den Berg

Redactie: Inanna van den Berg, Ambilicious

ISBN: 978-94-93366-93-0

NUR: 301

Eerste druk: juli 2026

© 2026 Marieke Waterlander, ProBeeld, Ambilicious

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbenden.

Hoewel deze uitgave met zorg is samengesteld, aanvaarden auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele onjuistheden.

HET KIEV COMPLOT

DEEL 1

CORONAGRENZEN

Door Corona werden al die stippellijnen op de kaart ineens weer doorgetrokken strepen. Dubbele doorgetrokken strepen. We waren zo gewend aan die open wereld. Open grenzen binnen Europa. Bijna open grenzen daarbuiten. Waar had je nou nog een visum nodig? Kiev was niet verder dan Madrid. Nog geen twee uur vliegen en je was er. Maar dat was vóór Corona.

Sasha stuurde de zwarte Landcruiser behendig het nauwe straatje in met links het Stalinistische appartementengebouw waar ze enkele maanden geleden in waren getrokken en rechts het kleine parkje met uitzicht over het centrum van Kiev. Floris was achterin zo verdiept in zijn telefoongesprek dat hij het niet meteen opmerkte. De parkeerplekken voor hun gebouw, die de bewakers altijd vrijhielden voor de bewoners, waren bezet met geblindeerde busjes. Politieagenten spraken met de bewakers. Floris kapte zijn gesprek af en vroeg Sasha wat er aan de hand was. Voordat die de kans had om zijn raampje te openen, stapten enkele agenten op de auto af en gebaarden dat ze uit moesten stappen. Sasha zette meteen een grote mond op. Floris verstond niet wat hij zei, daarvoor was zijn Russisch nog ontoereikend, maar uit de toon en de gebaren die ermee gepaard gingen kon hij genoeg afleiden. De agent snauwde iets terug waardoor Sasha snel inbond. Hij hief zijn handen op en maakte een hulpeloos gebaar naar Floris. 'It is for you boss,' zei hij in het beetje Engels dat hij kende. Hij schudde zijn hoofd, stapte uit en ging op de rand van het muurtje langs het park zitten, tegenover het appartementengebouw waar Floris en Henriëtte sinds februari woonden.

Floris keek naar boven, waar hun appartement was. Henriëtte was thuis. Dat was zeker. Ze waren pas tien dagen geleden teruggekomen in Oekraïne, na een kort verlof in Nederland, en de verplichte quarantaine van veertien dagen was nog van kracht.

Tien dagen in een klam appartement en nog vier te gaan. Alleen voor hem had de regering een uitzondering gemaakt. Hij was ontboden om een toelichting te geven op de investeringen die nodig waren om de teruglopende gasproductie van GazoNat te verbeteren. Deze investeringen zouden niet alleen het bedrijf, maar ook de Oekraïense economie ten goede komen.

Die economie stond er voor de pandemie uitbraak al beroerd voor en was door de lockdown in een crisis geraakt. Geld uitgeven in tijden van crisis is geen gemakkelijk verhaal. Drie dagen eerder hadden ze hem al opgeroepen, maar het ministerie van volksgezondheid had dwarsgelegen. Drie dagen hadden de ministeries onderling nodig gehad om een uitzondering te maken. Alleen voor hem. Niet voor haar. Zij zat daarboven alleen in het kille appartement. Waren de agenten daar ook?

‘Step out sir,’ beval een van de agenten.

Floris pakte zijn aktentas en stapte uit. Een andere agent trok de tas uit zijn handen. Floris wilde protesteren, maar het volgende bevel werd al op hem afgevuurd: ‘Your telephone!’

‘What is this about?’

Zijn brein vocht met zijn reflexen. Dit was idiotie. Dit kon toch niet zomaar? Hij had vertrouwelijke bedrijfsinformatie in zijn telefoon staan. Dat kon toch niet zomaar gevorderd worden door de politie op straat? Daar moest in een normaal land eerst een rechter aan te pas komen. Hij had rechten. Maar een tiental bewapende mannen omringden hem. De bewakers van het appartementengebouw en Sasha hielden zich op veilige afstand. Wat kon hij doen?

‘Where were you sir?’ vroeg de agent.

Had het misschien met de quarantaine te maken? Was het niet goed doorgegeven dat hij bij hoge uitzondering wel naar kantoor mocht? ‘I come from a meeting with the minister,’ antwoordde hij zo rustig mogelijk. Floris’ hart bonsde in zijn keel, maar hij bleef de agent strak aankijken.

De agent aarzelde, draaide zich half om naar een van de busjes en riep iets. Vanuit een halfopen gedraaid raampje maakte een in zwart leer gestoken hand een klein gebaar, waarop de agent zich weer naar Floris draaide en gebaarde dat hij kon gaan.

‘My briefcase?’

Hij kreeg zijn tas en telefoon terug. Hij wachtte nog heel even, keek vragend om zich heen. Kon hij nu echt gaan?

De agenten liepen terug naar hun busjes. De bewakers en Sasha op het muurtje haalden hun schouders op. Ze leken weinig onder de indruk van het voorval. Floris rende het gebouw binnen en stormde de vier trappen op naar hun appartement.

Henriëtte stond bij de voordeur. Hij schrok ervan hoe bleek ze was. Was dat van de schrik of het gevolg van tien dagen opgesloten zitten in een koud huis? Was ze vanmorgen ook zo bleek geweest? Hij kon het zich niet herinneren. Ze was die ochtend opgewekt, misschien een beetje gekunsteld om de moed erin te houden.

Voor het eerst vielen hem de grijze strengen in het lange donkerbruine haar op. Het was logisch. De kappers waren al maanden dicht. Haar altijd stralende grijsgroene ogen waren dof. Over haar strakke coltrui droeg ze een vormeloos vest dat haar sportieve figuur aan het zicht onttrok. Aan haar voeten had ze Uggs en om haar hals een dikke wollen sjawl.

Sinds april was de stadverwarming uit, en nu – in mei – wilde het voorjaar niet komen. De lucht was al weken egaal grijs en iedere dag regende het, alsof het weer meedeed in de algemene malaise waarin Corona het land gedompeld had. Ook Henriëtte ging gebukt onder die malaise.

Waar was die elegante vrouw gebleven, met wie hij nog zo had lopen pronken op het laatste gala bij de Firma?

Ze draaide zich om en ging hem voor het appartement in. Ze wees naar de opengetrokken kasten in het appartement.

‘Waar ging dit over?’ Haar stem was schriller dan normaal.

‘Geen idee. Hebben ze veel doorzocht hier?’ Hij liet zijn blik door de ruimte glijden. De laden en deuren van de kasten stonden open.

‘De rommel valt me eigenlijk nog mee,’ zei hij voorzichtig, terwijl hij met een schuin oog naar haar keek.

Ze haalde haar schouders op. ‘Ze hebben een beetje door de spullen heen gewoeld, maar eerlijk gezegd kon ik geen touw vastknopen aan wat ze wilden. Ik dacht eerst dat ze kwamen vanwege de quarantaine, maar dan slaat het nergens op om in kasten te zoeken toch?’

Het enige dat ik begreep was dat ik me er niet mee moest bemoeien.’
‘En je laptop en telefoon? Wilden ze daar nog wat mee?’
‘Nee hoezo?’
‘Ze vroegen die van mij wel. Voor ze weggingen gaven ze die ook weer terug.’
‘Zonder ernaar gekeken te hebben?’

Ze ruimden snel de rommel op. Floris liep naar de keuken om twee glazen wijn in te schenken. Henriëtte was naar de slaapkamer gegaan. Toen ze terugkwam in de woonkamer zag hij dat ze wat aan haar make-up en haar haar had gedaan. Ze had het vormeloze vest uitgedaan en de strakke zwarte coltrui accentueerde haar slanke figuur.

‘Krijg je het zo niet koud?’ vroeg hij.

‘Misschien.’

‘Ik ga me omkleden. Jasje uit en een dikke trui aan. Wat een idioterie om die verwarming overal al uit te zetten!’ Hij liep naar de slaapkamer en kwam terug met een dikke trui aan. In zijn handen hield hij haar vest en drapeerde dit over haar schouders. Ze nestelden zich op de bank met een glas wijn en een deken over hun benen.

‘Belden ze gewoon aan?’ vroeg Floris.

‘Toen ik opendeed duwden ze me meteen opzij. Je voelt je machteloos. Kwetsbaar. Wat kun je doen in zo’n geval? Wie kun je bellen? De ambassade. We moeten de ambassade bellen.’

‘De Nederlandse ambassade, dat is een goed idee. En Sergei. Ik ga eerst Sergei bellen.’

Sergei leek totaal niet verrast door de inval. Het was volgens hem een gebruikelijke manier van doen in Oekraïne. Ze voerden hervormingen door, duwden de corruptie uit het bedrijf, ontsloegen incompetente mensen. Sommigen hadden hun baantje dankzij connecties. Natuurlijk werden er mensen boos. Ze zaten machtige mensen dwars, onder wie enkele oligarchen. Het was pure intimidatie, meer niet. Sergei had het zelf al meermalen meegemaakt. Hij verzekerde Floris dat hij zich geen zorgen hoefde te maken.

Floris legde opgelucht neer. Ging weer naast Henriëtte zitten. ‘Puur blaffende honden volgens Sergei, hij gaat het wel uitzoeken.’
‘Hoe dan?’ Henriëtte nam een grote slok van haar wijn.
‘Ach, hij kent zoveel mensen. Hoe reageerde de ambassade?’
‘Ik moet morgen tijdens kantooruren terugbellen. De man die hierover gaat was al naar huis. Degene die ik aan de lijn had kon er niet zoveel mee.’

Ze zuchtte. ‘Dit had ik niet verwacht. Corruptie, ja. Tegenwerking ook. Maar dit voelt enger. Dit is de politiek. Dit is de staat. Als je die niet kunt vertrouwen, maakt dat het wel anders.’